

[Sønderup.]

rende rundt, men det bliver endnu mere pinagtigt, saafremt man forgifter Forholdet mellem en Husbond og hans Medhjælpere. Resultatet heraf bliver uvægerligt en ringere Udnyttelse af Danmarks Jord og en yderligere Mekanisering af Landbruget, der baade skaber Arbejdsløshed og yderligere binder store Kapitaler i Form af Maskinanlæg til Landbruget — et Forhold, der i anden Omgang yderligere bereder Vanskeligheder for den Ungdom, der skal i Gang. For det er jo ikke Jordpriserne, som tvinger Ejendomspriserne i Vejret, men det er Bygningerne og Inventaret. Nej, det, vi efter min Opfattelse trænger til, er ikke en ny Tyendelov, men en Lovgivning, som tager Sigte paa en Dygtiggørelse af Ungdommen. Jeg tror ogsaa, det ligger saadan, at den Ungdom, der duer noget, glædeligvis har mere Interesse for dette Problem end for lovfæstede Bestemmelser om Arbejdstid i Landbruget — noget, som det i øvrigt slet ikke er muligt at praktisere.

Der blev for nylig ved et Møde fremsat nogle interessante Oplysninger af den kendte Højskolemand Hans Lund, Rødning. De gik ud paa, at den forrige Verdenskrig slog 27 af Landets 82 Højskoler i Stykker, altsaa ca. en Trediepart, og hvis den nuværende Krig giver et lignende Resultat, kan man jo ret hurtigt se, hvor lang Tid det vil tage at naa Bunden. Men Højskolemanden Hans Lund pegede ogsaa paa et bestemt Forhold, som jeg mener har Bud til alle os, som, trods hvad der ellers kan skille os, i hvert Fald er enige om eet: at bekende os til Folkestyret, det nemlig, at Folkestyrets Forudsætning nødvendigvis er Folkeoplysning, og at Demokratiet netop derfor i sit Selvforsvar har Brug for Skolen for den voksne Ungdom, altsaa den Del af Ungdommen, som ikke gaar Eksamensvejen. Jeg mener da, at det maa være en nærliggende Opgave for en demokratisk Stat at yde større økonomisk Støtte saavel til Skolen som til de Elever, der søger den. Det er sikkert rigtigt, som en af vore yngre dygtige Højskolemand sagde for nylig, at de økonomiske Bekymringer mangan Gang sled saadan paa Højskolens Folk, at det hindrede dem i at yde fuld Indsats i Skolens daglige Arbejde. Jeg henstiller indtrængende, at man af forskellige Grunde, bl. a. ogsaa af

den, jeg her har nævnt, træffer Foranstaltninger, som standser Tilbagegangen i Antallet af Højskoler. Jeg tror, som sagt, det er mere paakrævet end en Lov, der skal være et Redskab i Fagforeningernes Haand til at tvinge Landbruget til at falde til Føje, til en Underkastelse over for Metoder, der absolut ikke har hjemme i et frit Erhverv som Landbruget.

Der har til Tider været anket stærkt over, at det tager saa lang Tid, før Erstatningerne for Tab ved Mund- og Klovesygen kommer til Udbetaling. Jeg er fuldt ud indforstaaet med, at det maa tage Tid, da det er et stort Materiale, der skal gennemgaas, men der er for mig heller ikke ringeste Tvivl om, at det trækker længere ud, end nødvendigt er. Folk faar undertiden deres Ansøgninger sendt tilbage, for at de kan give Oplysninger om Ting, der er fuldstændig uden Betydning for, om man kan træffe Afgørelse i den paagældende Erstatningssag. Det, der spørges om, er ofte Udtryk for det rene Pedanteri, og Resultatet bliver, som sagt, at Sagen trækker i Langdrag.

Der er jo et gammelt Ord, der siger, at intet er saa galt, det dog er godt for noget. Jeg tænker i denne Forbindelse paa, at Klovesygen sikkert har virket stimulerende paa Arbejdet for Tuberkulosens Bekæmpelse. Der er mange, der har bestemt sig til at tage Smækket paa een Gang og samtidig skille sig af med Tuberkulosen og Eftervirkningerne af Klovesygen. Det er indlysende, at dette betyder en stor økonomisk Indsats for den enkelte, og jeg tror, det vilde være en overordentlig stor Støtte, om den højtærede Landbrugsminister vilde tage Initiativet til, at det Antal Dyr, man kan faa destrueret i de enkelte Besætninger, bliver forhøjet noget. Klovesygen har saa mange Minuser paa sin Samvittighed, at det vilde være ønskeligt, om vi kunde faa lagt Forholdene saaledes til Rette, at man i hvert Fald kunde sige, der i al den Elendighed, som Klovesygen har ført med sig, dog var det Lyspunkt, at den havde givet Arbejdet for Tuberkulosens Bekæmpelse et godt Skub fremad.

Fra flere Sider har man under Finanslovdebatten rørt ved Spørgsmaalet om Nedlæggelse af forskellige Banestrækninger. Vi kommer selvfølgelig senere til at drøfte dette Forhold, men jeg synes, at man alle-